

ГОЛОВНЕ ІСКРУ В ДУШІ ЗАПАЛИТИ

Можна багато й красиво говорити про милосердя. Можна щиро захоплюватися людьми, які займаються милосердям. Але тільки одиниці здатні щоденно і непомітно робити малі і великі діла для оточуючих - діла милосердя.

«Будуються храми, церкви, молитовні будинки. Здавалося б, що духовність має рости, а вона, навпаки, падає. Люди звертають увагу більш на матеріальне, показне, а звичайна доля людська залишається в стороні». Це говорив мені Валерій Кузьмич із с. Вежиця, який не на словах, а на ділі глибоко відчуває власну відповідальність за життя і розвиток тих, хто зігнувся під тягарем щоденної боротьби за виживання.

Вежиця

Вежиця для мене завжди здавалася краєм світу. За все своє життя це була лише друга моя поїздка в село. Поки ми їхали, я думала з мене витрусяться всі нутроці. «Коли і чому поселилася тут перша людина? Серед дрімучих лісів і непрохідних боліт. Як вона дісталася в це місце по такому бездоріжжю?» - думала я, їдучи в радівській «Ниві». Раніше взагалі у Вежицю можна було дістатися лише літаком. Оце я розумію цивілізація. Півгодини і на місці. Зараз же жителі північних сіл змушені трястися добрих дві години. Трястися може трохи менше, бо частина дороги асфальтована, але все ж таки... Що зробиш? Ніхто не може вибрати де народитися, чи у великому місті, чи у віддаленому селі віддаленого району. Є щасливі люди і там, і там. Побачити одного з таких щасливих людей я і їхала. Звідки я знаю, що щасливий? Людина, яка впевнена, що знайшла своє місце у житті, не може бути нещасною. А їхала я побачити «Будинок Милосердя» і зустрітися з його засновником Кузьмичем Валерієм Мусійовичем.

«Будинок Милосердя»

Звичайний сільський будинок, оббитий вагонкою. Обійстя ще не загороджене, дворових будівель поки немає. Будинок зустрів нас тишею, чистотою і теплом. Лише ми, полінувавшись зняти взуття, наслідили. Отак цінуємо чужу працю.

Назустріч нам вийшла медсестра Марина Жежук, яка і показала весь будинок, поки прийшов господар. Чотири кімнати, кухня, ванна, туалет. Всі зручності. Є другий поверх, але ще не добудований.

В одній з кімнат на ліжках сидять дві старенькі жінки Агафія та Віра, з цікавістю розглядаючи приїжджих. Одній уже за вісімдесят, іншій - за шістдесят. Засновник „Будинку Милосердя" Валерій Кузьмич привіз їх, хворих, із Старого Села. Вони виявилися нікому не потрібними, навіть рідні.

В іншій кімнаті навколо стола розташувалися три молоді дівчини: Надія, Наталія та Ірина, сестри, на перший погляд схожі між собою, як близнючки, стиха про щось перемовляються. Дівчатка не можуть пересуватися без сторонньої допомоги. Тут же їхній батько Петро Никонорович, теж інвалід. На запитання чи добре їм живеться, відповідають, що не просто добре, а відмінно.

Валерій, який нахопився одразу за нами розповідає:

- Фінансування від держави немає ніякого. Все тримається на пожертвах людей. Наші поліщуки по натурі дуже милосердні і жертвовні люди. Головне іскру в душі запалити. Вони з легкістю відгукуються на прохання про допомогу. Я, до речі, це дуже ціную. Бо якщо у людей не буде довіри до мене, ця справа завалиться.

За інвалідами і людьми похилого віку доглядають няні, їх тут три. Працюють по черзі, проте поки що на волонтерських засадах

- Найбільше, чого я боявся, що не буде кому за цими людьми доглядати, - продовжує Валерій. - Адже ця робота не з легких. Однак страхи мої виявилися даремними.

Сам будинок належить Валерію Кузьмичу. Ще коли він працював у школі, йому сільрада виділила житло. Пізніше він побудував новий будинок, в якому оселився, а цей віддав під «Будинок Милосердя».

- Мені багато приходитьесь їздити, зустрічатися з людьми і те становище, коли є така велика кількість людей нікому не потрібних, мене завжди хвилювало, - ділиться пан Валерій.

- Як віруюча людина, я дійшов висновку, що говорити можна багато, але слова слід підтверджувати справами. І створив благодійну організацію, яка називається «Будинок Милосердя Рокитнівщини».

Мешканці «Будинку Милосердя»

Різні долі людські. Одні живі-здорові і навіть не задумуються, що може бути інакше. А інші...

Сім'я Поченойв жила на восьмому поверсі. Мама, тато, п'ятеро дітей: три доньки і два сини. Тато інвалід, у всіх п'ятох дітей - церебральний параліч. Панельний дім, холодно, сиво. Вони міняють квартиру на будинок в одному із містечок Черкаської області. Але і ту не все в порядку. До будинку підходить плавун, будинок починає руйнуватися. Знову розмінюються на будинок у селі. Невдовзі помирає мама, згодом і два сини Сім'я залишається у скрутному становищі, без догляду, і без допомоги...

Два місяці тому Валерій забрав см'ю до себе. Батько Петро Никонорович та троє доньок: Надія, Наталія та Ірина (на фото), хоч мали якісь перестороги, їдучі сюди, але залишилися дуже задоволені. В порівнянні з тими умовами, в яких вони знаходилися, це видається розкішшю.

Для бабусь, які уже третій місяць живуть тут, кращого і не придумаєш. Чисто, тепло, ситно. Що ще потрібно для спокійно старості?

Сім'я господаря

Валерій Мусійович, діловий молодий чоловік, років 40, справив на мене приємне враження. Його впевненість у своїй справі викликає повагу. Та на цьому його милосердні справи не закінчуються. Маючи своїх дев'ятохдітей, вони з дружиною Галиною вирішили удочерити дівчинку Карину, з великими гарними карими оченятами (фото на 1-й сторінці). Але ц дівчинки немає однієї ніжки.

За словами Валерія після народження дев'ятої дитини у сім'ї була складна життєва ситуація. Марко захворів. Крововилив у мозок. Стан критичний, але дякувати Богу, хлопчик видужав. Саме це спонукало їх взяти дитину на усиновлення. «Нехай буде ще хоч одній дитинці краще» - каже господар. Карина родом з Луганської області, їй майже 5 років. У неї є і мама, і тато, які відмовилися від дівчинки через її інвалідність. Валерій спілкувався по телефону з ріднею дівчинки, повідомив про удочеріння, проте вони залишалися байдужими... Отакі людські долі...

От і кінець моєї невеличкої історії. Можливо, в ній немає глибокого аналізу, відсутні по пунктах означені проблеми і перспективи. В ній є лише дуже прості і очевидні речі: дар милосердя дається кожній людині від народження. Важливо підтримати цей дар цей вогник свічки під поривами вітру, не дати йому згаснути. Вийжджаючи із Вежиці, на одному подвір'ї побачила стовп із гніздом, в якому стояв лелека. А від стовпа через усе подвір'я на двох чи трьох шнурках сушився дитячий одяг. Лелека із своєї висоти гордо споглядав навкруги, ніби пишаючись тим, що щойно приніс у цей будинок ще одного малюка.

Валентина БЛИЗНЮК

Р.с. Для всіх небайдужих до долі інвалідів та людей похилого віку повідомлемо реквізити для перерахування коштів: Благодійна організація «Будинок Милосердя Рокитнівщини», од ЄДРПОУ 35567361, Р/р 260053017402, МФО 333368, Ощадбанк м. Рівне.

Близнюк В.

Головне іскру в душі запалити/ В. Близнюк //Новини Рокитнівщини: Громадсько-політична газета. - 2008. - №25/4 квіт./ - С. 1,3

Рубрики: Благодійність

Вежиця Рокитнівського р-ну

Анотація: Будні новоствореного "Будинку милосердя Рокитнівщини", який діє на території с.Вежиця Рокитнівського району